

Vzw Roppov

Martelaarslaan 212 9000 Gent tel 09/224.09.15 fax 09/233.35.89

e-mail info@roppov.be web www.roppov.be

Wachlijsten, wachten,, ongeloof....

Oktober 2011

Ouders geven aan dat het hele proces van hulpverlening te lang duurt, doordat men veel moet wachten. Veel tijd gaat verloren.

Dikwijls moeten ouders opnieuw dezelfde informatie doorgeven en moeten ouders zelf herhaaldelijk vragen naar informatie. Dikwijls is dat doordat de maatregel verandert of doordat de verschillende sectoren die betrokken zijn bij de hulpverlening niet op elkaar zijn afgestemd. Vooral hebben ouders het gevoel dat men niet wordt geloofd en dat het aandeel van wat ouders inbrengen niet voldoende doorweegt in het ganse verhaal, met de nodige gevolgen vandien.

Over de ingewikkelde structuren:

“Op 3 jaar tijd is mijn dochter van instelling naar instelling gegaan en ondertussen mocht ik alleen papieren invullen, ik kreeg geen kinderbijslag.”

“Door die wachlijsten zit ze niet op haar plaats”

“Op het einde van de rit krijg je nog een serieuze rekening ook van de kinderbijslag! Omdat het zo lang duurde voor dat in orde was.”

“’t Systeem van ’t gerecht duurt te lang, dan staat mijn kind op een wachtlijst van 2 à 3 jaar en ondertussen doen ze niks.”

“Sommigen zijn te vlug met maatregelen, maar daar waar het nodig is, duurt het te lang”

Je moet bij alles wachten, ook bij instellingen die met wachlijsten zitten van 2 à 3 jaar, waardoor andere kinderen die het meer nodig hebben langer moeten wachten. Volgens een ouder komt dit een stuk omdat de gerechtelijke molen te traag draait.

“...wachlijsten zorgen er op die manier voor dat kinderen op de verkeerde plaats terechtkomen, bijvoorbeeld in een gesloten voorziening ipv een psychiatrische begeleidingsvorm...”

Gebrek aan of te ingewikkelde informatiedoorstroom tussen de verschillende sectoren:

“Ik moet steeds hetzelfde verhaal doen.”

“Als ze nu eens die informatie ergens op papier zouden zetten, dan kan ik tenminste zeggen: “hier lees dit”.

“Eerst zat ze in een gesloten instelling, daarna in een open instelling waar ze wegliep, dan heeft de politie haar naar een psychiatrisch ziekenhuis gebracht. Ik wist van niks”.

“Je vraagt hulp, maar wanneer de bevoegde instanties het niet kunnen oplossen, dan moet ik het als ouder maar oplossen!”

Ouders willen een meer vloeiende samenwerking tussen de verschillende sectoren. Er gaat veel tijd verloren, doordat er geen informatie (op tijd) doorgegeven worden.

Info krijgen bij mondjesmaat...

“Als ge er zelf niet achterzit, dan krijg je niks van info over het dossier van de JRB!”

“Steeds moeten we wachten op informatie van het pleeggezin. Je moet er altijd zelf naar vragen of je krijgt niks. We moeten de gesprekken zelf regelen”

“’t Gaat toch over je eigen kind, je hebt toch even veel rechten dan de voorziening? Als je een advocaat hebt, ja dan krijgen ze wel informatie. Maar die kan alleen de advocaat inzien, jij niet. En ze schrijven toch wat ze willen”

Ongeloof over de door ouders gegeven informatie:

“Als ge erbij zit, dan zeggen ze niks, maar achteraf moet ik buiten en dan begint het.”

“Als ouder word je moeilijk geloofd en je moet alles opnieuw zeggen wanneer het kind in een andere voorziening zit.”

“Waarom geloven ze (de hulpverleners) mij niet toen ik ze verwittigde dat mijn dochter zo zou reageren?”

“De mensen van het psychiatrisch ziekenhuis zeiden dat mijn dochter daar maar 78u kon blijven. Wat nu? Ik belde naar de consulent die zei dat ik ze maar mee naar huis moest pakken, want er is geen andere oplossing. Er is geen plaats meer in de gesloten instelling. Op ’t moment dat ik naar het ziekenhuis rij, belt de politie die mij vertelt dat ze haar komen halen. Ik stond voor een voldongen feit en ik kon niets meer doen. In het ziekenhuis hadden ze mijn dochter blij gemaakt met het nieuws dat ze naar huis mocht met mij. Mijn dochter verwijt mij dat ik het allemaal wel wist!”

“Ze weten dat ze zo is, waarom is er dan toch weer zo’n situatie?”

“Waarom willen ze nu niet gewoon testen op autisme, ik vraag dat al zolang!?”

“Als er iets gebeurt in de instelling zelf, dan gaat dat allemaal veel rapper dan wanneer er iets gebeurt bij u.”

“Dan zeggen ze: ‘we zullen nog efkes afwachten’, maar daar sta je dan.”

“Gij als ouder trekt aan de alarmbel, dan gaan ze haar niet meer naar huis laten.”

“Ge moet al harde bewijzen hebben dat de klacht niet juist is.”

Uit deze voorbeelden blijkt dat ouders verwachten dat hulpverleners / consulenten voldoende tijd nemen om allerhande informatie met ouders grondig te bespreken.

“De consulent zegt dat ze mijn dochter niet kent. Over wat babbelen wij dan?!”